

Avos 1:14

Hillel used to say

הוא הָיָה אומר, **אם אין אני לי, מי לי**. וכשאני לעצמי, מה אני. ואם לא עכשיו, אימתי

Sukkah 53a

אָמְרוּ עָלָיו עַל הַלַּל הַזֶּה, כְּשֶׁהָיָה שָׂמַח בְּשִׂמְחַת בַּיִת הַשּׂוֹאבָה, אָמַר כּוֹ: **אם אני פֶּאֶן – הַכֵּל פֶּאֶן, וְאִם אֵינִי פֶּאֶן – מִי פֶּאֶן**

Bava Metzia 62a

שנים שהיו מהלכין בדרך, וביד אחד מהן קיתון של מים, אם שותין שניהם, מתים. ואם שותה אחד מהן מגיע לישוב. דרש בן פטורא, מוטב שישתו שניהם וימותו ואל יראה אחד מהם במיתתו של חברו, עד שבא ר' עקיבא ולימד: "וחי אחיך עמך"¹ **חייך קודמים לחיי חבריך**

Koheles 1:1-11

דְּבַרֵי קֹהֵלֶת בְּיַד־דָּוִד מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם:

הַבֵּל הַבָּלִים אָמַר קֹהֵלֶת הַבֵּל הַבָּלִים הַכֵּל הַבֵּל:

מִה־יִתְרוֹן לְאָדָם בְּכָל־עֲמָלוֹ שִׁיעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:

דָּוַר הַלֵּל וְדוֹר בָּא וְהָאָרֶץ לְעוֹלָם עֹמֶדֶת:

וְזָרַח הַשָּׁמֶשׁ וּבָא הַשָּׁמֶשׁ וְאֶל־מְקוֹמוֹ שׁוֹאֵף זֹרֵחַ הוּא שָׁם:

הוֹלֵךְ אֶל־דָּרוֹם וְסוֹבֵב אֶל־צָפוֹן סוֹבֵב וְסֹבֵב הוֹלֵךְ הָרוּחַ וְעַל־סִבְיַבְתָּיו שָׁב הָרוּחַ:

כָּל־הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל־הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מִלָּא אֶל־מְקוֹם שֶׁהַנְּחָלִים הַלְכִים שָׁם הֵם שָׁבִים לְלֶכֶת:

כָּל־הַדְּבָרִים יִגְעִים לֹא־יִוָּכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא־תִשְׁבַּע עַיִן לִרְאוֹת וְלֹא־תִמְלָא אָזֶן מִשְׁמַע:

מִה־שֶׁהָיָה הוּא שִׁיחָיָה וּמִה־שֶׁנַּעֲשָׂה הוּא שִׁיעֲשָׂה וְאִין כָּל־חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ:

יֵשׁ דְּבַר שִׁיאֲמַר וְאֵה־זֶה חֲדָשׁ הוּא כְּבָר הָיָה לְעֹלָמִים אֲשֶׁר הָיָה מִלְּפָנָיו:

אִין זָכְרוֹן לְרֹאשֵׁינִים וְגַם לְאַחֲרֵינִים שִׁיחָיו לֹא־יִחָיָה לָהֶם זָכְרוֹן עִם שִׁיחָיו לְאַחֲרָנָה

¹ Lev.25:36

Devarim 30:10-14

כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב אֶל־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לִבְבְּךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ:

כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ הַיּוֹם לֹא־נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ וְלֹא רַחֲקָה הוּא:

לֹא בְשָׁמַיִם הוּא לֹא־מֵרָחֵק מִי יַעֲלֶה־לָנוּ הַשָּׁמַיִמָּה וְיִקְחֶהָ לָנוּ וְיִשְׁמַעֵנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָה:

וְלֹא־מֵעֵבֶר לַיָּם הוּא לֹא־מֵרָחֵק מִי יַעֲבֹר־לָנוּ אֶל־עֵבֶר הַיָּם וְיִקְחֶהָ לָנוּ וְיִשְׁמַעֵנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָה:

כִּי־קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר מֵאֵד בְּפִיךָ וּבְלִבְבְּךָ לַעֲשׂוֹתוֹ

Avos 6:2

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לׁוֹי, בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בַּת קוֹל יוֹצֵאת מֵהַר חוֹרֵב וּמְקַרְזֵת וְאוֹמְרַת: אוֹי לָהֶם לְבָרִיּוֹת
מֵעֲלֻבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה, שֶׁכָּל מִי שֶׁאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה נִקְרָא נָזוּף, שְׁנֹא־מֵר: גַּזֵּם זָהָב בְּאַף חֲזִיר, אִשָּׁה יָפָה
וְיִסְרַת טָעַם

Mesilas Yesharim, Perek א

יסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא, שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו ולמה צריך שישים מוטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו

והנה מה שהורונו חכמינו זכרונם לברכה הוא, שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להמצא. ומקום העידון הזה באמת הוא העולם הבא, כי הוא הנברא בהכנה המצטרפת לדבר הזה

אך הדרך כדי להגיע אל מחוז חפצנו זה, הוא זה העולם. והוא מה שאמרו זכרונם לברכה (אבות ד):
העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא

והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזה, הם המצוות אשר צונו עליהן האל יתברך שמו. ומקום עשיית המצוות הוא רק העולם הזה. על כן הושם האדם בזה העולם בתחלה, כדי שעל ידי האמצעים האלה המזדמנים לו כאן, יוכל להגיע אל המקום אשר הוכן לו, שהוא העולם הבא, לרוות שם בטוב אשר קנה לו על ידי אמצעים אלה. והוא מה שאמרו, זכרונם לברכה (עירובין כב א): היום לעשותם ומחר לקבל שכרם

וכשתסתכל בדבר תראה, כי השלמות האמיתי הוא רק הדביקות בו יתברך, והוא מה שהיה דוד המלך אומר (תהלים עג): ואני קרבת אלקים לי טוב. ואומר (שם כז): אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חיי וגו', כי רק זה הוא הטוב. וכל זולת זה שיחשבוהו בני האדם לטוב, אינו אלא הבל ושוא נתעה

² Said Rabbi Joshua the son of Levi: Every day, an echo resounds from Mount Horeb (Sinai) proclaiming and saying: "Woe is to the creatures who insult the Torah." For one who does not occupy himself in Torah is considered an outcast, as is stated (Proverbs 11:22), "A golden nose-ring in the snout of a swine, a beautiful woman bereft of reason."